

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBT/CHBCI)

SỐ 210

12 TRANG 25 TI

PHÁT HÀNH

ngày 20 - 4 - 1972
đến 27 - 4 - 1972

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bếp : MINH VỒ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

ÓNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C74+

**Chà Và,
Go Home!**

Cũng trong mục này, tuần rồi bọn Con Ong có kêu gọi các NS, DB nên xúm nhau lại màn luật bát Chà và khăn gói hồi hương, thổi ria rúc thân thể An Nam óm o gày mồm dai như đĩa dói. May thay, lời kêu gọi vừa kể đã lọt thủng lỗ nhĩ các ông DB, NS.

Trong phiên họp khoáng đại Quốc Hội ngày 17-4 vừa qua, không hẹn mà gặp, các Cái Bang đã nhất tề chửi rủa Ấn kiều thậm tệ là vừa ăn cháo vừa đá bát. Đã ngồi mát ăn bát vàng, hưởng biết bao nhiêu

đặc quyền đặc lợi tại An Nam mà vẫn không biết thân, hết lên lớp dạy khôn ông ngoại Lâm đến việc xía vô chuyện nội bộ An Nam, bốc thối đủ điều, đại khái chê VNCH và đồng minh đã «cả gan» phản công lại BV, thả bom lên đầu BV v.v... trong khi vẫn không dám chỉ trích hành động gây hấn của BV lấy nửa lời.

Các ông Cái Bang tỏ ra rất bức mình và thái độ không biết điều của mấy chú Chà và, và giận lây luôn của thái độ hiền như bụt của nhà nước, tình bơ mặc cho Ấn

giờ thói mẹ đi già mồm. Sau khi chỉ trích không tiếc lời, các NS, DB đòi nhà nước tống cổ mấy ông Ấn độ ra khỏi Ủy Hội Quốc Tế, đuổi luôn mấy anh Cà ri cay ra khỏi xứ, quốc hữu hóa tài sản của Ấn kiều.

Bọn Con Ong có lời bóc thorn đám Cái Bang đã bài Ấn bằng mồm. Nhưng giá các DB, NS chịu khó màn luật đuổi Ấn mới thiệt là tri hành hợp nhất.

C. O.

TƯỚNG MẶT TRẬN VÀ TƯỚNG THÀNH PHỐ

Vừa rồi đã xảy ra một trận cười thót rốn giữa hai ông lính mặt trận mí lì một ông lính thành phố, tại Môm đầu Láo tục gọi là Pointe des Blagueurs, ông lính thành phố là ca sĩ kiêm tài tử si la ma Hùng Cường vác một lúc ba cô đào đi ăn chơi đớp hít. Hai ông lính mặt trận từ nơi khói lửa trở về, thấy thế vừa ngán ngấm cho cuộc đời mưa nắng thất thường, ngủ nghê lạnh lẽo của mình, lại vừa nóng mắt bên nói ba lạng xích xệ một đôi câu.

Ông lính thành phố không muốn bề mặt mí đào liền có phát ngôn một đôi lời để lại quả. Thế là lính mặt trận tặc dăng nổi giận, rút súng ra và bắt lính thành phố pò lông đồng xuống sông cho nó mát mẻ!

Bi giờ thì lại đến lượt ông tướng mặt trận Vũ Văn Giai chơi mấy ông quan thành phố.

Trả lời cuộc phỏng vấn của báo Chính Luận, sau khi nói về sự can thiệp theo giai đoạn của người Mèo, tướng Giai đã nhấn mạnh rằng: «Phần minh thì dường như các ông ấy vẫn tưởng chơi chơi thôi, tưởng tôi kêu hoảng, cho tới khi trận nổ bùng rồi, các ông vẫn bán tin bán nghi. Trách nhiệm và tương tâm ở chiến trường tôi phải làm tất cả để thắng thì thắng lớn nhất, thua thì thua nhỏ nhất.

Tướng Vũ Văn Giai Tư Lệnh Sư đoàn 3 còn cho biết thêm rằng, hiện ông đang cần xăng, đạn dược, và cần ông Trưởng Bưu Điện và tướng Trung tâm đ... mở tinh thần một chút là ông yên tâm chiến thắng quân giặc.

Tướng ở ngoài mặt trận có khác, nói năng bao giờ cũng có gan có thép, có súng có đạn, có xe tăng tàu bò rầm rập.

Thiết ra thì những điều tướng Giai cần, các quan trong thành phố đã mãn hết sức mình rồi. Các biểu ngữ và khẩu hiệu đã Cộng, ủng hộ tiền tuyến được treo tùm tùm khắp nơi. Rồi đại phát thanh, Ti Vi lúc nào cũng ra rá cái bài «Toàn Dân nghe chắng, Sơn hà nguy biến», rồi bài «Không quân Việt Nam», «Này bao hùng binh tiến lên» v.v.... toàn là những bài ca hùng tráng ra rít đã sáng tác cách đây vào khoảng hơn hai mươi năm cùng thời mí lì các bài «Anh em trong đoàn quân du kích» và «Bao chiến sĩ anh hùng».

Thế cũng còn là may. Giá bốc đồng và bí bài hát người ta còn dám cho phát thanh luôn cả cái bài «Anh hùng xưa nhớ hồi là hồi niên thiếu, lấy bình lấy lau làm cờ...» cho nó vui về cả làng.

Vị quan lớn làm việc đặc lực nhất có thể nói là Đại tá Trần Văn Lâm. Người ngồi ở cá đi 24/24, tay cầm kéo cắt soàn soạt. Chỉ cần một nhát kéo của Người là bao nhiêu xe tăng của địch lăn kềnh ra tan nát hết. Rồi sư đoàn nọ sư đoàn kia của địch cũng chỉ trong nháy mắt là đi ô tô bương lượn.

Vậy thì xin ông tướng mặt trận đừng có lo con bò trắng răng.

Châm dầu mở tinh thần như rửa kẻ là nhiều rồi đó.

DÁNH RÂM KHÔNG RA CÙNG ĐÓ CHO BA TÀU

Một số dân nhà banh ở KBC 3.912 có gửi tới Con Ong một bài nói về Quý Tiết Kiệm Quân đội. Vì bài quá dài, chỉ xin ghi lại những ý kiến chính như sau:

Mới đây việc dẹp tiệm chạp phô Quý Tiết kiệm Quân đội với lý do là quá lem nhem. Cái lem nhem nặng kí nhất là số tiền huê hồng khổng lồ hàng mấy trăm triệu của các nhà Ngân hàng ban phát theo luật rừng cho những người nhân danh là trung gian của tiệm chạp phô này chiếu cố tới.

«Có điều nực cười và đau xót ra rít là trong số các quan to sủng đãi ăn trên ngồi chốc ở trong Ban Quản trị Quý Tiết Kiệm lại có mặt cả những bố cóc có dây mơ rễ má gì mí lính. Đại khái như ông Trí phủ Huỳnh Văn Đạo, ông tướng hồi hưu Lê Văn Kim.

«Những sự dính máu ăn phần như thế được mê tà là đáng ngờ vực ghê lắm.

«Bi giờ dẹp tiệm thì người mừng hơn cả chưa phải là lính đầu. Mà chính là những tay tham nhũng gộc đá hốt đồng bạc. Vì ngày nào còn tiệm thì dù nằm trên đồng tiền họ cũng còn chút đỉnh lo lạng là có ngày bị anh em lính hỏi thăm sức khỏe. Nhưng nếu tiệm bị dẹp luôn thì coi như huê. Nếu có mắc mớ gì thì chỉ cần nhờ cụ Trần Hưng Đạo đi chu du một vòng chân trời tím là êm ru bà rù ngay.

«Lâu nay ta vườn có thói quen ỷnh râm không ra cũng cứ đổ tội cho Ba Tàu. Nhưng thông thường các chú Ba một khi mần cái gì cũng kín đáo ra trò chó đẩu có tở tở như cái vụ này được.

«Đổi mí lính rách, sau khi dẹp tiệm chạp phô có được quy hoàn mấy xin cũng chả lấy gì làm hí hửng đâu. Vì từ lâu tiền này lính cũng coi như tiền Chùa rồi. Thật ra lính chỉ mong mỗi như sau:

— Xin diệt trừ tham nhũng, và vẫn duy trì Quý Tiết kiệm Quân đội. Xin nhớ là không có chữ «Tương trợ» như tiệm chạp phô đã gán ghép quanh co khúc khuỷu, nghe buồn quá xá. Bởi lẽ chưa có một anh lính nào được Quý Tiết Kiệm tương trợ hết. Xưa nay vợ đau con chết chỉ được ơn mưa móc chút đỉnh của quỹ tương trợ trong nội bộ đơn vị mà thôi.

— Phải làm lại, làm đẹp, làm lợi cho lính chó không nên dẹp ngang xương như thế coi kỳ quá.

— Quân đội chúng ta cũng nên có một số tiền dự trữ tối thiểu để khi trái nắng giờ giờ còn có chỗ nương tựa, chứ nếu không quan toàn quyền Đảng Quo sẽ cười cho thúi mũi.

Đám lính rách rưới khốn khổ cúi xin nhà nước xuống tay trừng trị bọn tở sư tham nhũng, chỉ lo hưởng lợi trên xương máu của lính. Và cũng xin xét lại việc duy trì Quỹ này với một thành phần mới, với những sáng kiến mới, minh bạch và rõ ràng trong việc sử dụng.

HÃY HOAN HỘ MỘT PHÁT!

Nhìn vào bộ b'ô chí của xứ ta hôm nay, những người cầm bút có tinh thần trách nhiệm hoặc còn chút «tư sĩ» hẳn phải lấy làm một sự tủi nhục và bất hạnh.

Tủi nhục vì, tiếng nói trung thực nhằm phản ánh mọi sinh hoạt trong đời sống con người đã không còn nữa, bất hạnh bởi hàng ngũ những người đi rao bán tim óc bằng 24 mẫu tự đã mất hết niềm tin nơi quần chúng.

Một nhà văn tên tuổi, khi đề cập đến vai trò của báo chí giữa hiện tình đất nước ngày nay đã nói rằng: «Thời đại này không phải là thời đại của nhà văn, nhà báo, mà là thời của những hương sư tập bản súng nước để được làm Dân biểu, những quỹ sa tăng đội lột người bán rế linh hồn làm thân trâu ngựa để được nhảy bàn đọc, những chính khách, đổi lập gia «cỏ đuôi chó» có tình che dấu cái phong thái của một Xuân tóc đỏ để mê dân, những lãnh tụ chống Cộng bằng tiếng nổ Champagne bằng tuyên ngôn, tuyên cáo để lừa bịp thiên hạ bên cạnh xã hội đầy dẫy bị thảm, thoái hóa và tội ác.»

Độc giả CO nói riêng và của làng báo VN, nói chung, xin đừng hỏi tại sao lại có tình trạng thê thảm theo đúng nghĩa câu nói của ông nhà văn trên, cũng đừng thắc mắc lý do có những «khổng lồ» đóm như chó vện, mất nghĩa, ngớ ngẩn và tro trên câu nọ chữ bỏ câu kia, thường xuất hiện trên tờ báo. Nghĩa là khi đọc xong, độc giả có quyền ném mẹ nó vào sọt rác để quên đi những «giá lạnh cuộc đời» vì sự giải thích chỉ thực hiện được ở ông nhà nước, qua chương trình «người dân muốn chết»!

Hiện tượng xuống dốc đến gần như phản lại trào lưu tiến hóa của làng báo không hẳn mới chỉ có bấy nhiêu đó, còn nhiều thứ phức tạp, nan giải mà đôi khi nói không được. Tuy nhiên, mọi người có thể thông cảm được, nếu phải chứng kiến gương mặt hốc hác của những người liên hệ sống chết với báo chí trong giai đoạn cực kỳ khó khăn này, nỗi khổ niềm đau của họ sau mỗi lần bị nhà nước hỏi thăm sức khỏe bằng ngón đòn «hỏi» tàn nhẫn sẽ mãi mãi là một vết nhơ nhục mà họ phải cắn răng chịu đựng để sống...

Phần CO cứ sau những lần bị đánh một đòn tối độc là y như toàn ban lại có dịp họp hàn, chiêm ngưỡng dung nhan của nhau để chăm kiu tìm hiểu nguyên nhân hầu kịp thời chấn chỉnh nội bộ. Nhưng câu kết luận của chủ báo đưa ra vẫn là: Thời thế từ đây «tranh voi chắng xấu mặt nào», xin các bố thợ viết nhẹ tay đi đừng chính trị chính em nữa, nếu không muốn cùng nhau ra nghĩa địa nghĩ mát. Đồng thời vị chủ báo lấy làm một sự «rét» mà thêm rằng: Những tin tức chiến trường liên quan đến mặt trận khắp 4 QK thuộc lãnh thổ VNCH. Từ nay các anh khỏi bận tâm nữa, vì đã có Bộ Ông Loa, cơ quan VIX, đại truyền hình, truyền thanh độc quyền rồi, các anh hãy mở mắt ra nhìn những khẩu hiệu còn nóng hôi mùi bánh bao được viết bằng mực đen trên nền vải đỏ treo lủng lẳng khắp phố phường Saigon hoa lệ.

Đôi với công việc bài trừ tham nhũng, Đức Vua đầu bạc đã ủy thác cho cụ già gân vác ba toong đi đánh đập chúng nó rồi, đừng nhắc đến chuyện tham nhũng, mệt lắm! Qua lãnh vực kinh tế, dù đời sống của trên 17 triệu dân có lên tới tột đỉnh của đời rách tại miền Nam đau thương này, các anh cũng đừng xia vo làm chi, đã có kếp cái lương Kim Ngọc phụ trách trông nom, bài tiết giá cả, ổn định thị trường.

Sau hết, bề trái bộ mặt xã hội, tức thành phần ghê lờ, tiếm la cù đỉnh thiên pháo, mào gà hoa khế, các anh lại càng khỏi nhắc tới, vì nhà nước đã cần thận đặc cử ngài Tổng Pnueu đầu rồ!

Tom lại, nhiệm vụ của giới làm báo dưới thời Đệ nhị Cộng huê phải được mô ta như những chiến sĩ gan dạ có bốn phần chấp hành nghiêm chỉnh câu châm ngôn: «Mỗi trang báo là một vùng tăng hêu, nhân thân như em diem «no hair», trắng như các vành khăn tang của những người đàn bà con gái đang âm thầm sống ở trên mảnh đất bất trắc này, mỗi cây viết còn là một phát ngôn nhân của nhà nước, của cơ quan Việt tiếm xa, để cuối cùng khi tờ bao đen tay người đọc, phải được hiểu như miếng gậy dùng để gói đồ dơ, không hơn không kém, nay nói khác đi, người làm báo, trong mọi trường hợp, phải tự mình khăn gói quả mướp đi... cây m... ăn.

Hoan hô các bố hốt cắt dục!

Đố chơi đố chọc

Tuần này, nhờ máy bay Mèo ra tận Hà Nội-Hải Phòng đội bom nên áp lực của giặc cờ đỏ ở Miền Nam giao chỉ có phần suy giảm. Nhờ vậy, khán giả ăn ăn kéo tới xem. Đố chơi đố chọc, đố đố về số kẻ, các toán đang dự đầu bên lên tinh thần, liêm môi liếm mép kỹ càng trước khi thượng đài so võ. Phóng viên đầu trường quan sát thấy hai toán Lông Lá và Ăn Hai Đái Nát kỳ này có vẻ hơn hờ hơn hơn kỳ trước, toán Lông Lá vẫn làm lì như thường lệ, riêng toán Nói Láo Ăn Tiền lộ vẻ táo bạo, thỉnh thoảng lại làm bài tích thu thế thì bỏ mẹ cả lũ! Ban tổ chức cóc nghe thấy lời thạn đó, cứ việc gõ cồng báo hiệu khai mạc. Beng!

MÁY BAY MÈO CHỊU KHÓ QUÁ XÁ?

HỎI: Đố chọc vị biết tại sao máy ngày qua, các máy bay Mèo lại chịu khó ra tận Hà Nội-Hải Phòng để đội bom đấy?

LÃ VỌNG: Tại mấy ngày đầu, các đàn anh còn chần chờ mặc cho Quạt cờ đỏ nó a-la-xô, đến khi bị chửi nóng mũi, đàn anh mới phải biểu diễn một màn cho các đàn em mát lòng hời dạ chứ gì!

LÔNG LÁ: Đầu phải vì bị chửi mới mẫn, xin nhớ bữa đầu các đàn anh chần chờ là kế hoạch dự định đó. Hồi Tết Mậu Thân các đàn anh cũng đã dự địch một lần rồi không thấy sao? Đồng thời các anh cũng muốn đo xem Việt hóa tới đâu, và đàn anh đội bom Hà Nội - Hải Phòng chính là để cho Việt hóa mau thành công đó mà!

ĂN HAI ĐÁI NÁT: Đưa nào nói các đàn anh hần chờ là phản động. Các đàn anh tích cực can

thiệp ngay từ giờ phút đầu, tại này mắt thấy tai nghe rõ ràng, có Đức Trần Hưng Đạo làm chứng. Còn cái chuyện ném bom Hà Nội, Hải Phòng là tất nhiên, mai một còn chơi cả nguyên tử ấy nữa chứ ỉ!

NÓI LÁO ĂN TIỀN: Thôi xin các cha. Ném bom đây là bom chính trị chứ có phải là bom quân sự đâu các cha đừng có tưởng bở.

BAN GIÁM KHẢO: Toán Lông Lá hiểu rõ kế hoạch của các đàn anh Mèo quá xá: 5 điểm!

CÁI BANG ANDRÉ GHÉT CÀ RI

HỎI: Tại sao vừa rồi Cái Bang André Cứu Nguy cũng hùa theo khoảng đại Cái Bang đòi phút lơ căng các anh Bảy Cà Ri ra khỏi xứ Mít?

LÃ VỌNG: Cái Bang André ăn phải đĩa đồ na từ khuya rồi, bây giờ phải cố gắng để còn lên làm xếp Đồ na chớ!

LÔNG LÁ: Đừng nói thế kéo hư cả lá bài của Bạch Cung Đệ Đái. Tại lúc này Bạch cung chèn môn Cà Ri, nên Cái Bang André cũng phải chèn theo cho hoà đồng dân tộc đó mà.

ĂN HAI ĐÁI NÁT: Không, lúc này sự André tinh thần cao rồi. Anh ngoại Cà Ri nói hõn, cả làng Cái Bang xúm lại chửi cho sướng miệng, sự André chửi thật to, vậy là nôm bợ oan!

NÓI LÁO ĂN TIỀN: Tại mãi không thấy có cái tờ nội các, Cái Bang André sợ Đức Lzua quên mất mình, nên phải mở miệng cóc ra để nhắc khéo tí ti...

BAN GIÁM KHẢO: Lã Vọng và Nói Láo Ăn Tiền có vẻ hợp giờ và nằm trong tim đen của Cái Bang: 5 điểm trừ đôi, mỗi toán 2 điểm rưỡi!

ÔNG TƯỚNG NÀO VÔ TƯ!

HỎI: Sau khi ông Diệt Hạm lên ti vi chiếu sáng về vụ điều tra cái Quý tiền lính, ông Tướng Nghị giả Hạm bên viết thư cho Phó Vương phàn nàn ông Tướng kia thiếu vô tư.

Vậy chứ quý vị thấy ông nào phải, ông nào quấy.

LÃ VỌNG: Ông Nghị giả Hạm không lương trật rồi; thời buổi này làm gì có vô tư mà đòi, dù gì đi nữa người ta cũng đứng về phía lính, chứ không đứng về phía nào sao được?

LÔNG LÁ: Đúng vậy! Đứng về phía lính còn có nghĩa là đứng về phía các đàn anh Hải Chi, những người chủ chốt khui ra cái nùi mẫm này. Bởi vậy ông Tướng Diệt Hạm đáng khen!

ĂN HAI ĐÁI NÁT: Không được, lý luận kiểu đó là hồ đồ, đảo lộn, hết tôn ti trật tự: một ông Thiếu làm sao hơn được một ông Trung?

NÓI LÁO ĂN TIỀN: Cả hai ông cùng quấy hết, ngay cả ông Diệt Hạm cũng còn lơ lơ mơ mơ có thấy tinh thần một đồng tiền lính nào đâu?

BAN GIÁM KHẢO: Nói Láo Ăn Tiền nói láo có cần lắm? 5 điểm nữa!

CHỈ CẦN HAI ÔNG LÀM VIỆC?

HỎI: Ông Tướng Hòa tuyến vừa mới tuyên bố: Chỉ cần ông Tê Tê và ông Tướng chính trị làm việc là sẽ thắng trận. Nói như vậy nghe có xuôi tai chăng?

LÃ VỌNG: Xuôi lắm chứ! Tại hai ông ấy không chịu làm việc, các hãng thông tấn ngoại quốc phải làm thay, nên mấy ngày đầu mọi người cứ tưởng quân ta ngoài nó bị thua đó!

LÔNG LÁ: Hai ông không làm cũng không sao đâu, cuối cùng rồi quân ta cũng sẽ thắng, địch sẽ bại mà!

ĂN HAI ĐÁI NÁT: Nói như ông Tướng Hòa tuyến là không ổn, ông ấy mãi đánh giặc đâu có thấy ở Saigon người ta làm việc như điên?

NÓI LÁO ĂN TIỀN: Đúng, đúng, ai không biết chứ ông Tê Tê làm việc hằng phải lay: mỗi ngày và hằng chục tờ báo, bữa mười ba, có bữa tới mười sáu, quá cỡ thợ mộc rồi còn đòi hằng nữa thì bỏ bớ.

BAN GIÁM KHẢO: Nói Láo Ăn Tiền nói có sách mách có chứng: lại thêm 5 điểm nữa!

SƠ KẾT TUẦN NÀY: Toàn đội Nói Láo Ăn Tiền mặc áo vàng với 12 điểm rưỡi!

Địa ngục môn

HÃY THẢ BỐT... QUÂN PHẠM ĐANG KỊ TRONG NGỤC THẤT CHO RA CHIẾN TRƯỜNG GIẾT GIẶC!

Tất cả cho chiến trường! Trong lúc, địch quân đang ồ ạt đánh đấm cùng khắp... Khỏi lửa trần lan. Trần mạt, càng ngày càng quyết liệt, trường như màn kết thúc... sắp đến giờ xuất hiện!

Nhóm Con Ong đã hơn một lần kêu gọi nhà nước hãy dành sự khoan dung, quảng đại đối với những quân nhân trở lờ lăm phải đến tội bằng chuỗi ngày khoác áo lao công đào binh, đồng thời, với những quân phạm vì nhớ vợ, thương con đã trót bỏ hàng ngũ để rồi phải nằm trong ngục thất vì tội đào binh.

Giờ đây, đã đến lúc cần đại xá cho tất cả, Xin quý quan nhà nước hãy xá u, xá mẹ, xá lâm, xá lỗi xá... lục tào xá, xá chia mà phủ, để cho những anh bạn chiến binh đã chót dạ: can tội «nhảy dù» không có giấy phép, nay được dịp đôi công chuộc tội bằng cách... nhào ra trận địa thì tài giết giặc!

Thật vậy xưa nay những con ngựa bất kham thừng là ngựa có tài, con người cứng đầu, cứng cổ thường là những thành phần gan dạ. Coi cái chết hư không khí vậy!

Di nhiên nơi đây nhà báo xin đề ra ngoài vòng - mấy đảng bệ bối hạng nặng với các tội danh, cướp của giết người bệ hội đồng, hay biển thủ của công... Với các quân phạm đại hình, nhà báo xin miễn ý kiến. Song với thành phần lao công đào binh và các bạn quân nhân vì lầm lỡ - ngoài ý muốn - nay bị kẹt năm bó tay, trong khám tối - Xin Quý Quan Tối Cao Hãy Thả Hết Ra Cho Họ Có Cơ Hội Đánh Đấm Ăn Thưa Với Kẻ Thù - Mong lắm thay!

MÁY CÁI MÁY CHÉM Ở TRUNG TÂM 3

Cứ phải nói tới cái Trung Tâm 3 Tuyên Mộ Nhập ngũ hoài - thật là mệt! Dù cứ mỗi quả lên tiếng của nhà báo, thật tình, đều được quý quan to lắng nghe rồi cải tiến qua loa rơ mặng. Sau đó, lại tà tà lờ ra vụ là phê khác. Chẳng cái là phê nào, giống cái là phê nào. Thành ra nhà báo lại bị khai hóa, giúp cho bạn đọc của Con Ong năm khá đồng tại Trung Tâm này.

Và đây theo lời một nhà văn họ Phạm, vừa ở Trung tâm 3 về Saigon, cho biết: anh em bị lên tới chỗ đó, là phần đông đều thuộc loại đói rách. Vì, nếu có chất Trần Hưng Đạo thì còn khuya mới phải chịu vào trong ấy! Thế nên anh em phàn nàn là tại Trung tâm, có nhiều khu mỗi khu có câu lạc bộ do nhà thầu khai thác, lẽ ra phải bán giá rẻ hơn ngoài hay ngang với bên ngoài đảng này câu lạc

bộ trung tâm chém quá nặng; ai đời một gói bastos xanh giá ngoài 50 đồng ở câu lạc của TT 3 "quát" 70 ti.

Vẫn chưa hết anh em vì bị kẹt trong đó nên rất thêm được coi báo ở câu lạc bộ có đề khơi khơi vài tờ nhật báo anh em cầm ngó qua tin tức khi đọc xong rồi, trả báo lại thì ông câu lạc bộ ri tai khê «độc giả» này -hãy xia ra 10 ti, gọi là phí tồn đọc cốp! Bóc lột nhau quý hóa như thế là hết chuyện chề!

Nói tóm lại có một số anh em hiểu biết, nhờ nhà báo lên tiếng yêu cầu giới chức ở T.T 3 kiểm soát kỹ về giá cả ở Câu lạc bộ của mỗi khu, đứng đề bán cắt cổ anh em nghèo tội nghiệp. Mặt khác xin khuyến cáo các cán bộ đừng đánh đập khóa sinh. Vì cái trò còn đồ thời buổi này khó coi lắm.

Bọn Con Ong, có bè bạn quý đồng đảo, do đó mỗi lần nghe bằng hữu than thở, bèn phải đóng góp một cái gì... Cho phải đạo. Thế nhưng, khi đã kích về một chính sách ở quân trường, thì có nhiều kẻ độc miệng, lại... đi... tà hành động xây dựng của Con Ong, như là có ác ý đã kích qui Tướng Quân lãn đạo các quân trường được nhà báo chiêu cổ.

Trên thực tế, các vị Tướng như Phan trong Chinh xếp chừa Quân huấn, hay Phạm quốc Thuận, xếp lữ Thủ Đức. Về tình cảm đối với nhóm Con Ong đều là thân hữu văn nghệ, từng hơn một lần nâng ly nhậu nhẹt. Mong rằng, tình cảm và nghề nghiệp là hai vấn đề không thể lẫn lộn!

Cảm cúm - Sổ mũi - Nhức đầu
Nhức họng - Đau nhức
Cổ họng

HÃY UỐNG:

RHUMEX

(BÁN TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY)

NHÂN NIÊU
CON VOI

Biếng ăn! Mất ngủ!
HÃY UỐNG:

SIROP REACTIN (BETA)

• ĂN NGON • MAU ĐÓI • LÊN CÂN NHANH CHÓNG
• DỄ NGỦ YÊN LÀNH • TRỊ MỌI PHONG NGŨA

Có bán tại các nhà Thuốc Tây.

PHÁT GIÁC BI MẬT CỦA KẾ HOẠCH CÔNG SẢN

TIN... ĐỘC

Tiền Tuyến đầy xe tăng, hỏa tiễn Hậu phang : Các em ca sồi ĐỤNG BÀ CẢ ĐỘI

● **Lệ Thu bán chó đi đong gạo, Khánh Ly ăn bím chông, Connie Kim báo hại ông già, nhiều cô đào cải lương về gánh nước mướn.**

CÁC EM CA SỒI GẶP BÀ CẢ ĐỘI
Có một điều bất ngờ vừa được phát giác : Giặc Cộng xua quân vào Nam chuyển này ngoài việc biểu diễn xe tăng, hỏa tiễn, trọng pháo, còn lừa theo một Toán Bà Cả Đội đột nhập Saigon hoạt động theo kiểu "địa hạ quân".

Đoàn quân Bà cả đội này thật là ghê gớm, mới ra tay có vài tuần đã vô được vô số đào kép cải lương mùi rệu, và cả các em ca sồi phòng trà lâu nay vẫn yêu điệu thiết tha, no cơm ấm cật.

Mới bị có một chương đầu tiên mà nhiều cô đào cải lương đã ngắt ngang con tàu, tính trở về cái nghề gánh nước mướn, hoặc bùng nổ bùng địa trong các tiệm nhậu.

Phía các em ca sồi cũng rứa. Ấn khách đến như em Lệ Thu, mỗi tháng kiếm cả Tê ngon ơ, thế mà bị giờ cũng đói dài, Nhà Đồn đến thu tiền phải chạy đi vay học mướm mới có tiền trả, phải được một con chó Đê béc man cũng phải phát mại đi để đong gạo.

Em Khánh Ly cũng mắmsốt, trên mặt báo em vừa tiên bố là sẽ về ăn bím chông ông chồng Đại Oai. Một em khác đang lên hương phây phây, em Connie Kim, thì tính chuyện về báo hại ông cụ thân sinh, tức là nhạc sĩ Quang Anh. Một số em có sẵn cửa tiệm thì trở về buôn bán, như Giao Linh về bán phở, Ngọc Anh bán mỹ phẩm trên lầu Tamda.

Nhưng cũng còn nhiều em hiện đang rên xiết trong bàn tay xương xẩu của Bà Cả Đội, những vị quân tử hào hoa còn đợi chờ gì không nhào vô mô mắt trần "cứu nguy ca sồi", cơ hội ngàn năm một thuở đấy, các cha !

Tướng Vũ Văn Giai xác nhận loạt bài của Con Ong là đúng ngay bằng

Trong một bài phỏng vấn độc đáo của đồng nghiệp Chính Luận, đăng tại ngày 18-4-72 Tướng tử thủ vùng giới tuyến Vũ Văn Giai từ lệnh SE 3 bộ binh đã xác nhận : "Hà Nội đem vào chiến trường Q.Trị, tướng Chu Văn Tấn, chỉ huy trận Đông Hà, tướng Vương Thừa Vĩ ở tuyến đầu trên Lào, ngoài ra, còn có hai tướng Song Hào và Nam Long, thuộc loại quân Ủy viên Đảng bộ Cộng sản Miền Bắc, cũng có mặt

BẢY NÚT, NĂM BƯỚC tức ngũ bộ thất khâu là gì?

● **Cộng quân đã học tập cả năm trời để... xả láng cú chót!**

Theo toàn bộ tập tài liệu thu được tại trận có ghi rõ : «Chi Địch Độc Ở Cấp Tướng» Cộng quân đã chuẩn bị cho chiến trường từ mùa xuân năm 1971. Các màn điều nghiên đều có Tướng lãnh lừng danh của Trung Cộng bố tức và đóng vai cố vấn quyết định.

Trong trận chiến xả láng ở vùng giới tuyến và tại mặt trận Bình Long, Cộng quân bắt buộc chiến binh phải học thuộc lòng kế hoạch «Năm Bước, Bảy Nút» tức Ngũ Bộ Thất Khâu.

NĂM BƯỚC tức Ngũ Bộ gồm có 5 bước phải tiến tới.

- 1 - Tiến nhanh, chiếm nhanh
- 2 - Củng cố nhanh chóng vùng đất chiếm
- 3 - Hình thành nhanh chóng phòng tuyến công kiên chiến.
- 4 - Giải quyết nhanh chóng thương vong tử sĩ ta (tức VC)

5 - Nhanh chóng xử dụng và đãi ngộ hàng binh thả từ binh địch (tức quân VNCH)

VÀ THẤT KHÂU LÀ CÁI CHI CHI

Mặt khác, ngoài 5 bước phải tiến tới cho kỳ được Cộng quân còn chỉ thị cho bộ đội chúng, phải tháo gỡ 7 nút khúc mắc tức thất khâu và, bảy nút này gồm có

- 1 - Chiếm đất và tức khắc tìm cho ra tại mặt địch để chọc thủng.
  - 2 - Xây dựng kịp thời 2 đối tượng «yêu» và «ghét»
  - 3 - Khai triển cảm thụ bằng các hình ảnh tàn phá của phi pháo.
  - 4 - Đứng vững 3 chân
  - 5 - Ba mặt giáp công
- Bản tài liệu mật còn... «cắt kỹ» hai nút quan trọng chính yếu thuộc phạm vi chiến lược. Con Ong sẽ tiếp tục khai thác Tuy nhiên, mọi danh từ ghê gớm này rút cục chỉ là màn xấp tiếm vĩ đại của Bắc Việt

BÀ CON CÔ BÁC COI CHỪNG MỘT NỮ ĐẠI BÍP chuyên đi lừa bằng ngải nói...

Gần đây, ở thủ đô xuất hiện một nữ cao thủ, có vẻ bề ngoài như một mệnh phụ. Người ta chỉ biết, nữ ma đầu này là vợ của một quan đốc tờ ! Không ai rõ tên tuổi lý lịch của mẹ sử lang tỳ này !

Thế rồi, nữ đại bíp thường lẩn la tại các cư xá sĩ quan hay các chốn giao du của các bà lớn, để giới thiệu mua bán hạt xoan và ngọc thạch !

Sau một thời gian dài, các bà từng giao thiệp với mẹ nữ ma đầu, thường gọi bà bác sĩ... có dịp gặp lại nhau, khi hỏi ra, mới bật ngửa tất cả, vì bà này thì bị kẹt 3 triệu bạc, trao cho nữ đại bíp mua hạt xoan, bà kia thì bị 2 triệu về tiền mua ngọc thạch. Trong số nạn nhân có cả bà Thẩm phán chuyên viên giam giữ kẻ bất lương nay cũng bị lừa mà đành phải lịm đi, một phần lớn vì còn trong vòng bí mật tiền bị mất, nhưng chưa dám

thứ thật với đảng phu quân, do đó, mấy bà đành cắn răng nín thinh, như gái người phải cộc !

Khi kể lại trường hợp bị lừa bà nào cũng nói giống hệt như nhau, là... lúc gặp mẹ ma đầu, thì cứ mê mẩn cả người, như lú lặt ruột gan nghe mẹ nói gì cũng tin ngay ! Và luôn luôn là kết thúc bằng màn đưa tiền cho mẹ mọi cách đay sớt sắng !

Thế rồi, qua vài ngày, tiền trao rồi, mà hết xoan không thấy đâu ? Bà nào cũng hoài nghi, tính đến tận nhà mẹ đại bíp để làm dữ và quyết liệt đòi lại tiền cho kỳ được. Song khi tới nhà gặp mẹ ma đầu rồi, thấy mặt mẹ là lại... ngoan ngoãn nghe mẹ bảo chữa, viên trăm ngàn lý do để khất lần Rút cục, khi ra đi thì húng hũ, mà lúc trở về bà nào cũng teo... hết trơn, hết trơn.

Tất cả nạn nhân đều được mẹ đại bíp nhả danh bà đốc tờ hứa hẹn rằng khi bán căn nhà của mẹ, mẹ sẽ bồi hoàn số tiền «đá lựu» nay thì mẹ đã bán nhà và đã biến mất mặt luôn !

Các bà nạn nhân tập hợp có tới hơn chục mạng. Sau khi đã kiểm điểm nội vụ và ôn lại từng chi tiết các bà đều chung một nhận xét là mẹ ma đầu có ngải nói. Đó là một thứ ngải chuyên nói để chinh phục mọi người ! Nghe đâu ông Thầy Tô Sư về môn Ngải nói... ra tiền hiện ở Hóc Môn. Tuy Con Ong sẽ điều tra thêm về vụ này. Bà con cô bác nên lưu ý để phòng thận trọng trong việc làm ăn !

Y. K. C. O.

HÀO KHÍ VÀ TƯ CÁCH CỦA MỘT TƯỚNG LÃNH.

Ngày xưa, trong các quốc gia Á Đông, Tướng lãnh là một giới mà ai ai cũng kính nể, vì vậy đã có những câu : Nói như ông Tướng, Làm như ông Tướng.

Vậy Tướng lãnh là những người ghê gớm lắm, nói một câu trăm vạn người nghe, giơ một tay trăm vạn kẻ nhất nhất thi hành, trong tay nắm trọn hàng vạn sinh mạng của quân sĩ. Đoán như vậy, nên dân chúng cho rằng ai mà làm ông Tướng chắc phải anh hùng, hào khí ngút trời xanh, nhiệt cử nhiệt động là gương sáng cho quân sĩ thuộc quyền.

Trong vụ Quý Trưng Trợ và Tiết Kiệm Quân Đội. Ông Nguyễn Văn Vỹ là Tổng Trưởng Quốc Phòng lại là một Trung Tướng của một Quân Đội anh hùng, là Chủ tịch danh dự của Quý này và cũng là chủ tịch của nhiều công ty làm ăn bằng tiền bạc của Quý này. Nhưng không may, qua nhiều năm ăn yên ổn, năm nay quý này gặp khó khăn, như là đã gây bất mãn sôi nổi trong giới quân nhân và cả toàn dân, vì sự điều hành luộm thuộm, bê bối, mờ ám, thiếu minh bạch.

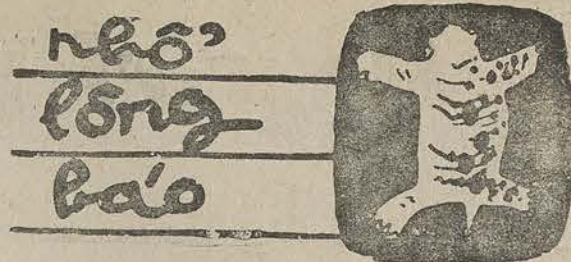
Phó Tổng Thống đặc trách bài trừ tham nhũng quốc gia đã phải ngưng chức bốn vị Đại Tá để điều tra. Nhưng 4 vị Đại Tá đó chỉ là tôm tép, là tay sai, là thuộc hạ, là kẻ thừa hành. Trách nhiệm vẫn là ở người chỉ huy, vẫn là ở ông Tướng.

Vậy nếu Tướng Vỹ xứng đáng là một Tướng lãnh, một ông Tướng, việc đưa đơn từ chức nếu có cũng chưa đủ. Tướng Vỹ phải nhận hết trách nhiệm vào mình, không thể đổ thừa cho ai được, không thể để cho thuộc hạ chịu chết thay cho mình, không thể hy sinh đàn em để tự cứu lấy mình. Tướng Vỹ nếu có hào khí một Tướng lãnh hãy can đảm công khai nhận trách nhiệm trước dư luận, trước công lý.

Đừng làm cho quân sĩ miền Nam nhớ đến những vụ nhà sư Thích Trị Dũng, Đại Tá Vũ Ngọc Tuấn ở Trung Tâm Huấn Luyện Quang Trung, và nhất là vụ Trung Tá Bùi Huy Giá một đàn em trung thành tận tụy đã bị chính đàn anh hy sinh để gây uy tín cá nhân.

Gần đây đồng nghiệp Điều Hậu đã tặng cho Tướng Vỹ danh hiệu của một nhân vật quân tử trong một tác phẩm của nhà văn kiêm hiệp nổi tiếng Kim Dung. Xứng hay không là tùy thuộc thái độ hào hùng của Tướng Vỹ và tình thần quân tử của Ông Tướng Nguyễn Văn Vỹ.

NÓI LÃO mã CHƠI

THĂNG QUAN TIẾN CHỨC

Một trong bốn trụ từng được thương phế binh xứ Bưởi tuyên dương là "tứ ác" vừa được người trong nhà cất nhắc đi mần nhón tại Bộ Lại với chức Tổng Thư ký. Sướng nhé. Có gốc có rễ thường gặp chuyện khoái chí từ như thế.

Ông "ác" này xem ra mập dịa từ lâu. Hồi còn ngồi làm Phó ở cái tỉnh "đồ viên chỉ đồ" mà bạc năm trăm ông đã bó như người ta bó dò thủ ả Tết. Rồi vật đổi sao rời, ông đáo tưng đình ỷ một chuyện nhem nhuốc sao đó nhưng đầu cũng hoàn đầy.

Hồ sơ hành chánh sạch như lau như chùi. Người ta bảo chùi bằng giấy bạc nó dễ sạch lắm nhưng bọn Con Ong không tin vì lẽ rất giản dị là cóc tên nào thừa giấy bạc đi làm cái chuyện ba vạ ấy.

Bây giờ ông "ác" lại thăng, và với nấc thang rộng mở như rừa con đường tiền thủ của ông có môi thặng thêm. Thật đúng với câu một đũa làm to cả đ được nhờ.

KHÔNG NÊN LÀM THẾ ĐỊCH NÓ CƯỜI CHO

Bọn Cộng Sản khôn lặn mới cần trọng vài cồi bông dưng có tin gọi lại bọn lính "cò lỗ sĩ", khiến nhà nước thanh minh thanh nga thật lực. Bọn CO tuy dèch dỉnh đáng gì tới vụ này nên chỉ cứ bình chấp như vại. Tuy nhiên, khi cần cũng cứ vác vôi chích thây mẹ bọn xâm lăng ác ôn.

Riêng tin đồn bao quanh vụ gọi lại lũ lính "cò" Con Ong thấy cần phải lên tiếng. Trước hết, chúng ta chưa cần, bởi chúng làm như thế chứng tỏ ta xiu. Địch mới ngoạm có vài quả mà đã phải dùng đúng kêu lính tư gia thì chue không ít. Thứ đến, biết đâu tin đồn trên rất vô căn cứ lại chẳng phát xuất từ hàng ngũ bọn lính ma, lính kiềng, lính chú, lính cha lính cậu ấm, lính cò chiêu, lính bà lớn, lính bà nhỏ, lính tài xế, lính vú em?

Đã đến lúc người ta phải duyệt lại việc xử dụng lính tráng vào những công việc làm mất nhân phẩm và danh dự quân đội. Con Ong tính sơ sơ nếu hốt hết lính "công tác tư gia", lính biệt phái cho các cơ quan, phủ, bộ, chúng ta có thể thành lập được khoảng trên dưới 3 Sư đoàn. Nước đã nghèo, lính đang bị xử dụng không đúng chỗ, nay gọi thêm lính là phí của trời một đời khó khá đấy.

Con Ong, nhân danh phẩm giá quân đội, mạnh miệng chửi cha những thằng, những con đang dùng lính vào việc nhà tỷ như đang lái xe cho cô cậu đi học, đi chợ thay bồi bếp, quét tước nhà cửa, vun sới vườn tược, giặt gĩa áo quần, tắm quất đấm lưng cho mệnh phụ những ngày trái gió trở trời hoặc quan ông đi vắng. Tiền mướn người làm chúng mày dành để mua đất chôn họ hàng hang hốc à?

Đấy rồi coi, Con Ong lên tiếng vẫn chưa đi đến đâu. Chỉ khi nào ông Băng Quor ông ấy gửi mật thư "chỉ thị" chấm dứt tình trạng sử dụng lính tráng ngoài quân vụ thì lúc ấy các quan ta mới chạy bằng thích. Cứ cầm như chạy đèn cù. Tội nghiệp!

BĂNG-QUOR TẠO THÊM THÀNH TÍCH

Từ lâu, Mèo chẳng mấy hài lòng về việc quân sự lẫn lướt hành chính. Sự kiện một vị tướng 4 Sao cầm quyền Tề Tướng lại càng khiến căn bệnh nhức đầu của Mèo gia tăng. Đã năm lần bày lượt

đặt vấn đề đều nhận được những câu trả lời đầy tính cách trì hoãn chiến: "Đề coi cái đã" hoặc giả "Hiện chưa có ai xứng đáng thay thế".

Những nhân vật dân sự có ít nhiều tiếng tăm cứ theo nhau sang bên kia cuộc đời với tấm áo choàng đen tuyệt mật.

Việc phải đến đã đến, Lão Băng Quor sau nhiều đêm suy nghĩ với những cố vấn cao cấp đã tung độc chương:

1. neo tuần báo của những người góp máu thì khi ký lệnh giải tán quỹ, Tề Tướng đã tự phá bỏ những hào quang chung quanh ông từ bao lâu nay và rằng sự vội vã đó như một liều thuốc kích hỏa làm nổ tung những dư luận, thị phi bủa vây quỹ từ nhiều ngày nay.

CO vì mến Tề Tướng ở chỗ ông là người ít nói không ưa khoa trương, trình diễn (thừa được Ngô Đại Đế nhận là dưỡng tử Trần Tề Tướng còn chẳng lấy đó làm điều huống hồ) nên đã đặt một dấu hỏi lớn phải chăng việc lão già cúp binh thiếc Băng Quor nhảy xổ vào vụ Quỹ Tiết Kiệm (hoàn toàn có tính cách nội bộ) là một trong những âm mưu không muốn thấy sao lấp lánh trong dinh cuối đường Thống Nhất. Nếu đúng thì giấc mộng "hành chính hóa" guồng máy của lão từ bao lâu nay đã xong và trên thành tích biểu của mấy chục năm trong ngành ngoại giao lại thêm một khuyến tròn đó.

Nhiệm kỳ của Băng Quor ở Việt Nam quả thật đã tạo cho lão nhiều thành quả tốt. Từ việc tiếp tay xây dựng nền dân chủ ngang với nền dân chủ lập quốc ở Mỹ (lời của gã kép hát Reagan), đến những việc xếp đặt nội vi trong nhà mà lão chỉ là người ở đậu. Quý hóa thay!

KHOẢNG DÀNH CHO NHÂN VIÊN SỞ MÈO

Tuần này Con Ong trình bày tiếp về tiền phụ cấp nghỉ việc (severance pay) của nhân viên sở Mèo. Phụ cấp này sẽ căn cứ trên lương căn bản hàng năm đã được điều chỉnh thêm phụ sinh: ngữ và phụ cấp gia đình tính tới ngày nghỉ việc. Bản chiết tính dưới đây quy định rõ tiền phụ cấp nghỉ việc mà các nhân viên được quyền hưởng song hành với thời gian phục vụ:

- a.— Không có phụ cấp nếu làm dưới một năm.
- b.— Được hưởng 2 tuần lễ phụ cấp nếu làm việc từ 1 năm tới dưới 2 năm.
- c.— Được hưởng 1 tháng phụ cấp nếu làm việc từ 2 năm tới dưới 2 năm rưỡi.
- d.— Được hưởng 2 tháng phụ cấp nếu làm việc từ 2 năm rưỡi tới dưới 3 năm 3 tháng.
- e.— Được hưởng 2 tháng rưỡi phụ cấp nếu làm việc từ 3 năm 3 tháng tới dưới 3 năm 9 tháng.
- f.— Được hưởng 3 tháng phụ cấp nếu làm việc từ 3 năm 9 tháng tới dưới 4 năm 3 tháng.
- g.— Được hưởng 3 tháng rưỡi phụ cấp nếu làm việc từ 4 năm 3 tháng tới dưới 4 năm 9 tháng.

Bản tính phụ cấp trên sẽ tăng dần, nghĩa là căn cứ vào thời gian giúp việc để biết tiền phụ cấp mình được quyền hưởng. Cứ mỗi 6 tháng làm việc được hưởng nửa tháng phụ cấp.

Nhân viên sở Mèo nào bị bọn chủ nhân tàn bạo bóc lột cứ "in" bản chiết tính trên vào mặt chúng là được việc.

NHÂN NGHĨA LỆCH

Khi Mỹ dự trữ ngân khoản đồng niên 18 triệu mỹ kim (tương đương 720 triệu bạc VN) cho cái mệnh danh là chương trình "Thực Phẩm Hòa Bình" để nuôi những người Việt khôn khéo thì không một ai nghĩ rằng số tiền khổng lồ trên hoặc rơi trọn vào tay bọn chợ đen đồ hoặc chui vào bao tử lũ heo mập ú.

Chẳng bao lâu, kết quả thế thảm xuất hiện. Chương trình dự trữ nuôi 3 Triệu người gồm trẻ em, thương phế binh cùng những người già cả hoàn toàn đồ vớ.

Tất cả nằm trong xấp tài liệu mật mang tên "Câu Chuyện Thực Phẩm Hoà Bình". Thoạt kỳ thủy, vấn đề được đặt ra giữa đại sứ Băng Quor với Bộ Ngoại Giao Mỹ Mùa Thu năm ngoái, khi Băng Quor "lánh mặt" tại Sài Gòn vì những chuyện chẳng đặng đứng thì hàng ngàn tấn gạo Mỹ đồ (Bulgar) được chuyển tới nhằm nuôi dân Việt.

Sau đó, khi phúc trình về Bộ Ngoại Giao, chính Băng Quor đã cho biết:

— "Gạo đồ gây ra những phản tác dụng. Nhiều người vì không hiểu giá trị của loại thực phẩm này cũng như không biết cách nấu nướng đã biến nó thành thức ăn nuôi gia súc.

Trong xấp tài liệu mật của riêng Băng Quor, các cố vấn của ông ghi nhận:

— "Mặc dù gạo dành riêng cho người lại bị sử dụng để nuôi heo cũng như bột bắp chỉ để nuôi gà"

Ngoại Trưởng Rogers bèn cho sứ quán ở Sài Gòn hay "nếu gạo đồ không hợp với khẩu vị người Việt thì tốt hơn hết nên chấm dứt việc chuyển thêm."

Thật ra, vụ gạo đồ của chương trình "Thực Phẩm Hòa Bình" chỉ là một trong những thất bại chổng chắt mà Mỹ đã và đang làm ở Việt Nam. Trích phúc trình gửi Băng Quor cũng như các cố vấn cao cấp của ông liên quan tới vụ gạo này, người ta được biết:

— "Khi phát gạo, dân chúng đã mang bán thóc bán thảo lấy tiền mua gạo nội địa chứ không tiêu thụ như chúng ta dự liệu. Nhiều nơi, dân chúng đổi thà ăn vỏ cây và nhất định không dùng gạo đồ Mỹ nhập cảng."

Một nhân viên của chương trình "Thực Phẩm Hòa Bình" ông Irwin Hedges, đã cho biết:

— "Sở dĩ Mỹ gửi gạo đồ (bulgar) qua Việt Nam vì dân Nam Dương rất khoái thực phẩm đó. Vì thế các giới chức dinh ninh dân chúng Việt Nam cũng thích nó không kém. Ai ngờ hậu quả hoàn toàn trái ngược."

Trong cuộc dẫn thân của Mỹ ở Việt Nam, không biết bao nhiêu tiền, sinh mạng, kế hoạch đã được mang ra thi thố nhằm chuốc lấy vinh quang đấng chắt. Cái sơ hở, ngu muội của Mỹ là th rờng cho rằng một chương trình thực hiện có kết quả tại xứ này có thể áp dụng ở một xứ khác. Phải chăng đó là một hình thức cưỡng ép mà chúng ta vẫn thấy nơi những con người máy móc?

Hy vọng sau cơn ác mộng Việt Nam, anh chàng khổng lồ Hoa Kỳ thông minh thêm ít đồng cân nữa!

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- QUÝ VỊ HẰNG THA THIẾT ĐẾN TIỀN ĐỒ TỔ QUỐC
- QUÝ VỊ HẰNG QUAN TÂM TỚI TƯỞNG LAI KINH TẾ VIỆT NAM
- QUÝ VỊ HẰNG MONG MỌI CƠ HỘI PHỤC VỤ ĐỒNG BÀO TRONG QUẬN:

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- Đề mỗi quận có một Ngân Hàng Nông Thôn,
- Chánh Phủ sẵn sàng trợ giúp về kỹ-thuật cũng như tài chánh, lại được hưởng nhiều ưu đãi.
- Vì thành lập Ngân Hàng Nông-Thôn là quý vị đã thực sự góp phần vào công cuộc phát triển hạ tầng cơ sở và củng cố nền kinh tế Quốc Gia.

Mọi chi tiết, xin liên lạc với:
NGÂN HÀNG PHÁT TRIỂN NÔNG-NGHIỆP
Số 7 kếp Bến Chương Dương, Sài Gòn
hoặc Chi Nhánh Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp đặt tại các Tỉnh trên toàn quốc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Người và việc...

• MỘC THẠCH

NGƯỜI: Đại úy phi công Trần thế Vinh đã gây cánh đại bàng trên vùng trời Đông Hà máu lửa. Cánh chim sắt của anh đã lao xuống và anh cũng đã vình viển đi vào lòng dân tộc sau khi một mình anh hạ 21 chiến xa kẻ thù CS. Cũng như Phạm phú Quốc, cũng như bao nhiêu người chiến sĩ khác, anh đã ngã xuống cho dân tộc này đứng lên.

26 tuổi một cuộc đời, cuộc chiến tương tàn này đã chôn đi biết bao nhiêu người tuổi trẻ. Những đồng xương vô định giờ đã cao quá mấy từng đầu, và còn chhy vọng" cao hơn thế nữa, trên một mảnh đất khô cằn nào đó nơi mà anh ngủ sâu, anh đã mơ thấy có những cánh hoa ty gôn trắng nở đầy những cánh hoa lay động trong những cơn gió rờn rờn mùi máu và hăng mùi thuốc súng. Những cánh hoa như những giọt lệ của những người còn sống đã yêu thương anh.

VIỆC: Cái chết anh dũng của Đại úy Vinh chỉ được một số báo chí đề cập tới, còn những cơ quan tuyên vận nhà nước chỉ làm qua loa, mấy cái đại truyền thanh truyền hình lúc này tương đối khá hơn, đã bỏ bớt đi phần nào những bản nhạc tình ái về tiền qua những giọng ca rền rĩ để thay vào đây là những bản tin chiến thắng quân sự, và những cuộc phỏng vấn các chiến sĩ chiến trường.

NGƯỜI: Những chiến sĩ được phỏng vấn là những người vừa từ tiền tuyến về người còn khét mùi thuốc đạn, người nào người nấy gây nhom nhưng vững chắc, đen đũi nhưng kiêu hùng, còn người phỏng vấn là lính thành phố cao cấp, cao lon hơn nhiều chiến sĩ tiền phương, trắng trẻo, mập mạp, đẹp trai dù cho cái bụng có hơi phệ. Có kẻ nhiều óc hải hước cho đây là một hoạt cảnh thời đại ý nghĩa nhất.

VIỆC: Từng đoàn trực thăng đang lao mình qua những vùng lửa đạn Giới Tuyên, Tây Nguyên Miền Đông để đổ quân tiếp viện, đổ thêm vũ khí, quân nhu và tài thương, các trực thăng đã thường như được xử dụng 24/24 giờ, vì ta thiếu trực thăng hơi nhiều. Trong lúc đó một trực thăng của tiểu khu Quảng Ngãi đã bị rớt tại quận Sơn Tịnh vì chở quá nặng các thứ hàng lậu. Theo tin các báo, những người chủ trương cuộc buôn lậu này đều là những ông sĩ quan cấp tá. Phi cơ trực thăng này trên giấy tờ là dùng để tiếp tế cho các quận cận sơn tức những vùng không thể đi bằng đường bộ tới được. Khi trực thăng rớt, các tay buôn lậu đã không quản gì nguy hiểm nhào tới địa điểm phi cơ rớt để cướp lại những món hàng lậu trong tay dân chúng địa phương ra "hỏi của".

NGƯỜI: Chắc ông Tiểu khu Trưởng và Tỉnh trưởng Q. Ngãi, ông tư lệnh quân đoàn II, ông tư lệnh không quân chắc hẳn phải là đau đớn lắm, đau vì đang lúc mọi thứ đều tất cả cho chiến

trường thì lại có những đàn em của mình đã... tất cả cho hàng lậu. Dùng nguyên cả một phi cơ trực thăng để tải hàng lậu quả đàn em đã chơi qua mặt đàn anh rất xa coi kỷ luật nhà binh, coi pháp lý nhà nước như chẳng có gì.

VIỆC: Chẳng thấy nói chàng phi công trực thăng trên có về quê không khi trực thăng rớt, nhưng đã có một thiếu tá không quân khác đã tự về quê sau khi bắn chết người yêu phân bội của mình ở ngay phi trường Tân Sơn Nhất vì ghen. Cái chết vì tình của Thiếu tá không quân trong lúc chiến trường cần nhiều chiến sĩ nhất là những chiến sĩ không quân thì quả là hơi tiếc. Nhưng cái chết đó cũng rất người. Trong tất cả cái đau trong cuộc đời, đêch có cái đau nào đau bằng thất tình, ghen hận vì người mình yêu đã là lời với kẻ khác. Thì ra ngàn năm có câu:

"Hỡi ơi chí lớn trong thiên hạ
Rớt lại không đầy cái lá đa"

Quả là vẫn đúng. Hai câu thơ này là của Tú Kêu nhại lại một câu nói đầy bi phẫn của Phạm Thái người tráng sĩ Tiêu Sơn trong tiểu thuyết Khái Hưng. Phạm Thái đã róc hết be rượu nói: "A ha trí lớn trong thiên hạ không đựng đầy một hồ rượu, A ha trí lớn trong thiên hạ không đựng đầy hai con mắt mỹ nhân" sau khi người yêu của Phạm Thái, cái lá đa Trương Quỳnh Như tự tìm đường về quê sau khi không lấy được Phạm Thái. Riêng ta cũng thấy rằng thế giới này đêch có gì lớn bằng cái lá đa, Hơn 10 năm trước ta coi phim ba Tàu "Đát Kỷ và Trụ Vương" ở Saigon, ta đã thấy cảnh bạo chúa Trụ Vương sốt gan sốt ruột đi đi lại lại trước cửa buồng tắm của Đát Kỷ, và khi Đát Kỷ bước ra trong tấm áo choàng Trụ Vương đã đứng sững như cột trụ hồn siêu phách lạc, Đát Kỷ mỉm cười vén hai vạt trước áo choàng để lộ ra cái lá đa lơ thơ lơ liễu thì Trụ vương trụ tấn không nổi, choáng váng và "run như run thần thì thấy long nhan" quý súp mẹ nó xuống trước cái lá đa úp mặt rất cung kính, cung kính còn hơn lúc tế cáo trời đất, tế cáo các tiên đế (danh từ ngày nay gọi là lễ tấn phong) để lên ngôi cứu nguy. Trụ Vương đêch thua ai cả, vậy mà đã thua một cái lá đa, đã để mất nước vì một cái lá đa chẳng hiểu thổi hoặc hay thơm phức. Cỗ kim đồng tây có cả ngàn chuyện vua quan, Tổng Thống, Tổng Trưởng, Tướng Tá gục chết vì lá đa khi cái lá đa nó lại chơi trò bắt một lúc hai ba cái "cành đa và củ đa". Nhiều kẻ chưa từng bị lá đa hành hân cho đó là những cái chết hèn, hèn thì hèn thật nhưng lại rất người, con người với những cái thấp hèn của nó, bởi vậy cái chết vì lá đa của quan tư không quân vẫn còn nói lên cái giá trị "vĩnh cửu"

"Hỡi ơi chí lớn trong thiên hạ
Rớt lại không đầy cái lá đa".

40.000 NGƯỜI MÙ Ở ĐÀ NẴNG KÊU CỨU

Kính thưa các quan nhà nước.

HỘI NGƯỜI MÙ V. NAM tại MIỀN TRUNG ra đời gần 2 năm qua, nhận thấy một Hội đoàn từ thiện đang hoạt động có đủ yếu tố và tư cách pháp nhân, nhất là muốn thành hình một cơ sở Văn hoá Giáo-dục, hầu tập trung những người mù gồm hành khất và trẻ em để nuôi dưỡng và dạy dỗ, trong tinh thần tương trợ ứng đó ông bà Nguyễn văn Ký, hiện nghiệp chủ căn nhà ở 174 Hùng Vương Đà Nẵng đã có nhã ý tặng đoạn cho Hội Nhưng căn nhà này hiện bị ông bà Diệp ái Kiêm, một người Huế Kiều mưu toan chiếm đoạt để làm cơ sở thương mại, lấy hiệu là Mỹ Lợi. Ông bà này đã có 1 căn nhà 3 tầng ở đường Hoàng Diệu nên Hội tôi đã nhiều lần thông báo đề họ sớm hoàn trả căn nhà, song đương chủ vẫn ngoan cố.

Trước thảm cảnh đó, Hội Người mù đã treo băng hiệu, Quốc kỳ, và dụng cụ văn phòng cho Hội viên mù túc trực làm việc trước căn nhà cách xa 2m. Mặt khác, Hội cũng đã đưa nội vụ trình tòa án xét xử và cho trục xuất bởi vì Hội đoàn chúng tôi đã được nghiệp chủ chuyển nhượng căn nhà với tất cả giấy tờ cần thiết.

Nhưng vào đêm 31-3 rạng ngày 1-4-72 lúc 11 giờ 25, không hiểu vì ẩn ý gì mà Chính quyền Đà Nẵng đã nhân tâm ra lệnh Đại úy Nguyễn ngọc Tiến, cuộc Trưởng cuộc Cảnh sát Quận II và nhân viên thuộc cấp đến xâm nhập tháo gỡ băng hiệu, hạ Quốc kỳ, thu dọn dụng cụ văn phòng và bắt giữ một số Hội viên mù.

Đây là một hành động dã man trắng trợn của Chính quyền đã vì quyền lợi cá nhân hoặc tiền bạc... mà xâm nhập và triệt hạ một đoàn thể từ thiện, làm như vậy là Chính quyền đã vi phạm qui chế hiệp hội. Chúng tôi đại diện hơn 40.000 người mù Miền Trung thành tâm kêu cứu đến quý vị toàn thể đồng bào, hầu mong được sự tiếp tay và giúp đỡ của quý vị để một tập thể tàn phế mù lòa của chúng tôi khỏi phải bị chôn vùi dưới những bàn tay tàn ác vô nhân đạo của giới hữu trách địa phương vừa kể.

Chúng tôi hy vọng bên cạnh hội chúng tôi sẽ được sự hỗ trợ đứng lúc của các đoàn thể, chính trị, xã hội, tôn giáo cũng như toàn thể đồng bào. Chúng tôi xin thành khẩn tạ tạ những "ai" đã có lòng trắc ẩn thương xót đến giới bất hạnh chúng tôi.

Làm tại Đà Nẵng ngày 4 tháng 4 năm 1972

T.M BAN CHẤP HÀNH VÀ HỘI VIÊN
HUỖNH LẠ

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

VỚI FAN JET BOEING 727

* Phi cơ tối tân 106 Hành khách 900 cây số giờ Tiếp đãi nồng hậu Thức ăn chọn lọc

SAIGON — HONGKONG — TAIPEI — OSAKA TOKYO — VIENTIANE — BANGKOK — PHNOMPENH — KUALA-LUMPUR — SINGAPORE — MANILA,

Trạm vé Quốc Tế
116, NGUYỄN HUỆ — SAIGON

ĐT 91.624 — 91.625 — 91.626 — 92.446 — 92.44
90.370 — 90.371 — 90.372 — 90.373.

Hãng sản xuất giày dép

Bala

TẶNG 5.000 TẶNG PHẨM

Nhờ sự chiếu cố của quý vị cũng như sự nâng đỡ của Chánh phủ trong 4 năm qua, giày dép Bala đã được tin nhiệm trên khắp các tỉnh toàn quốc vì sản phẩm Bala do người Việt Nam sản xuất vô địch Bền — Đẹp và Hợp thời trang.

Nay để đáp ứng sự đòi hỏi của quý vị tại Thủ Đô. Ngoài các đại lý đã có, Hãng Bala đặt thêm cửa hàng bán sỉ và lẻ tại số 135 đường Lê Thánh Tôn Saigon điện thoại 21.484 kể từ ngày 11 tháng 04 năm 1972.

Nhân dịp khai trương, Hãng Bala dành tặng quý khách hàng nhiều tặng phẩm.

Hãng Bala kính mời

C.O. ĐÔI THỌAI MI, NGƯỜI BAN... ĐANG NỖI GIẬN

NOC ĐOC

Có nhiều lần người ta đã toan tính lên án tụi Con Ong là mưu đồ màn chuyện «pô li tích» xong, khi đọc kỹ... hồ sơ an ninh của tụi này nhà nước đã phải phì cười về nhóm ký giả Con Ong gồm toàn loại :

— Chửi bới rất sỗ lá kãnh, nhưng rất có lòng.

— Đập phá rất ma cà chớp nhưng cũng rất mã thượng. Còn nếu định tìm tòi về dấu vết «pô li tích» của tụi này, thì người ta phải tức bọng đái vì... Cà đấm, đều là loại bán trời, không có văn tự.

Hễ cứ há mồm ra là nội bộ bàn chuyện đội đá vá trời, rồi dấu lác một hồi— Chửi tùm lum cả nước đã đời xong dấu đó tụi nó, lại rủ nhau đi ăn hút, cờ bạc và nhậu nhẹt !

Rút cục, cả bọn Con Ong đều là thành phần tử, ngũ đở trường! Khó thể «chụp mũ» là Cộng sản! Bọn chúng ghét «pô li tích», chỉ khoái «pô li hít». Nội bộ cóc thích gì hết trơn.

Ngoài chuyện bủ khủ mi nhau để mang đồ «pô li đóp» rồi, chửi bới bậy bạ để giải tỏa niềm uân ức, dường như... đó là sự uân ức chung

của toàn dân ! Dù chửi ai song, khi gặp nhau rồi thì đôi bên lại bắt tay hòa cả làng tóm lại tụi Con Ong đếch muốn làm đàn anh ai ? Mà cũng cóc thích làm đàn em ai ? Xin cứ coi như bình đẳng và vui vẻ cả.

Tuy thế, tụi này vẫn cứ bị bọn «gia nô» loại rề tiền, thích lập công với bề trên tụi nó đã bầm báo lão lếu rằng : «Con Ong màn chính chỉ, chính em, Con Ong toan đập phá chế độ ! Con Ong chống Mỹ... Cứu nước». Gần đây trong dịp rất tình cờ có một anh em trong tòa soạn đã cao hứng viết lách chữ lu bù kèn nội dung kể ra hơi quá lố, xét cho cùng, chủ tiệm Minh Võ không bao giờ chủ trương điều đó nhưng vì dân chủ quá tròn nên thẳng này viết chữ bỏ thẳng kia, mà Minh Võ vẫn cứ tỉnh bơ không sợ chữ. Cái tai họa đến với Minh Võ, là vì... quá nể anh em ! Thằng nào viết ra làm sao, kệ mẹ mày ! Tao đang trước mặt sen. Đưa nào... phản ứng, tao ráng chịu ! Nếu thấy CON ONG có lỗi tao đi... xin lỗi tức thì Anh em cả ! Phục thiện mà !

Tiếc thay lần này «quá» chửi bới hơi nặng, khiến cho người anh em buồn lòng bề n tưởng lầm là tụi Con Ong tính ăn thua đủ ! Sự thật vụ này quả là lý do... ngoài ý muốn của tụi C. O. Song, mỗi phía đều có tư ái riêng của mình. Do đó, Con Ong cóc sợ ai hết, nhưng rất biết điều và tôn trọng lẽ phải !

Chuyện chửi bới có đụng chạm đến ông cha nhà người ta, là điều nên tránh ! Chủ tiệm Minh Võ, bị tịch thu quá xá quá xa, bèn mắc bệnh tiều ! Vì liều nên gã đánh xa láng, quên bưng rằng «kẻ bị đánh chính là bạn bè thân hữu của Con Ong».

Trước quí thần 2 vai, trước trời cao, đất dày Con Ong xin long trọng xác định rằng : «Tụi này không có ác ý với bất cứ cá nhân nào đó ! Rút công cùng là lờ giang hồ văn nghệ mi nhau xin hãy đối thoại coi mở một phát—đừng mặc cảm về cũng đừng thành kiến mi nhau ! Biết đâu sau quá tâm tình chúng ta chẳng ... trở thành bạn nói khơi giúp nhau nhiều vụ...thuộc phạm vi đại sự quốc gia!

Đôi bắt người vung vít... Châu Kỳ bị đèn đẩu ?

Chiều chủ nhật vừa qua, khách văn nghệ thường tập họp tại K.S. bị chứng kiến một màn «loạn đá lối dài», mà kẻ bị ăn đấm, ăn đá tới bởi là chàng thợ nhạc Châu Kỳ.

Phía hành hiệp là 1 thầy quản nghệ sĩ và hơi đông khách giang hồ xum vào đánh hội !

Nghe nói, Châu Kỳ khi đã lái rai ba sợi la de củ kiệu là chửi cả nước «Đ m».

Bữa đó đã can cái tội say sưa chửi ầu nhà thơ nhạc trẻ trẻ này... lại nổi máu bốc đồng đòi kêu tố lờ phôn vô phủ (!) để ra lệnh cho ai đó, cứ đại quân ra bắt bỏ tù cả đám khách... đã dấm dấm đá Châu Kỳ, đến bỏ lê bỏ càng chui cả vào găm bàn, để đỡ đòn !

Ở cái xứ này làm nhạc sĩ... còn được đòi yêu mến, chứ xưng mình là mặt vụ—nào có hãnh diện gì đâu ?

Thế mới biết, con người đã mang danh nghệ sĩ khí giao tế trước đám đông, không giữ gìn mồm miệng, để đến nổi... thiên hạ phải đồng ca thân tặng khúc nhạc «Thượng cẳng chân hạ cẳng tay»... mặc cỡ thấy mẹ !

Nhắn tin lần 2

— Ô. GD V.N.T.T. Nha Trang.

Xin vui lòng gửi về tòa soạn bản hợp đồng đã ký kết và đính kèm bài Q.C. chúng tôi sẽ đăng ngay.

C.O.

Cáo lỗi

Vi lý do kỹ thuật trực trực vào phút chót nên báo không kịp chạy màu và bài vở hơi lem nhem. Mong Hải Nội chur quân tử đánh chữ đại xá cho. Xin hứa đền đáp lại vào số tới.

C.O.

Gai Hang

•SĨ GÀI

Ngồi buồn cái hàng dài tân tân
(Thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

CÁI THẺ

Dân Việt Nam, có lẽ vô địch thế giới về các loại giấy tờ tùy thân. Dân ngoại quốc ra đường chỉ có d... không cũng được kể là người lương thiện. Nhưng dân Việt Nam thì khác. Đại khái, một người ra đường cần các loại giấy tờ sau đây : Nhỏ thì giấy khai sinh, lớn thì căn cước, giấy khai lược giải cá nhân, giấy khai văn bằng, giấy hoãn dịch, chứng minh thư, thẻ quân nhân, thẻ sinh viên hay học sinh, hóa đơn xe, biên lai đóng thuế xe, giấy nghỉ phép v.v... bây giờ, ông Đỗ Nhiều lại vừa có lệnh mới : người ra đường phải có thêm cái thẻ Nhân Dân Tự Vệ, nếu không, cứ việc hết !

Quyết định của ông Đỗ làm nhiều người thắc mắc :

— Căn cứ vào luật lệ nào để bắt những người trong lớp tuổi gia nhập Nhân Dân Tự Vệ phải có thẻ NDTV, nếu không thì hết ? Luật chỉ bắt mỗi người phải có thẻ căn cước, nếu không thì phạt. Chắc ông Đỗ Nhiều nói rằng ông căn cứ vào luật Tổng Động Viên. Luật này quy định những ai không ở trong lớp tuổi nhập ngũ, thì phải gia nhập nhân dân tự vệ, ai không gia nhập, không có thẻ của đoàn thể này, là trốn tránh bổn phận công dân, cứ

việc hết. Không thể lý luận giản dị như vậy được. Ai trốn tránh nhiệm vụ công dân, ông Đ... cứ việc cho người tới nhà mà hỏi thăm sức khoẻ. Dân chúng đã bị làm phiền nhiều quá rồi, không nên làm phiền dân thêm bằng cái thẻ NDTV.

Việc xét thẻ NDTV ngoài đường phố chẳng những vô lý, mà còn không thực tế. Mục đích của việc xét thẻ có tính cách kiểm soát, để tránh tình trạng có những kẻ trốn tránh nhiệm vụ NDTV. Nhưng NDTV là đoàn thể được tổ chức từ hạ tầng, trong từng khu xóm. Các liên gia trưởng, phường trưởng v.v... biết rõ trong khu xóm mình những ai trong hạn tuổi phải gia nhập NDTV, những ai đã gia nhập, và những ai trốn tránh, do đó việc kiểm soát rất dễ dàng, không ai có thể trốn tránh được, thành ra, việc kiểm soát thẻ nhân dân tự vệ ngoài đường phố hoàn toàn vô ích. Ngoài ra chính biện pháp kiểm soát thẻ NDTV giúp cho người ta có thể trốn tránh một cách dễ dàng việc gia nhập đoàn thể này. Thay vì phải đi canh gác cùng với những người khác, chỉ cần bỏ tiền ra mua 1 cái thẻ NDTV là xong.

Trừ khi ông Đ... có tình bới việc, để các đàn em có thêm dịp làm ăn, và để tiền bạc có dịp lưu thông, thì ông Đỗ có lý.

CẢ KÊ DỆ NGÔNG

HẬU PHƯƠNG YÊM TRỢ TIỀN TUYẾN

Viết lại câu này, chắc sẽ có nhiều qui vị độc giả thân mến của bốn báo la âm lên rằng "biết rồi, khổ lắm nói mãi"... công việc hậu phương yêm trợ tiền tuyến, không phải là bây giờ mới được đặt ra. Mà nó đã có từ... khuya rồi. Kể nào mà còn nói tới nó nữa, thì chỉ đáng xếp ngang hàng với... loài nhai lại. Nhưng dù có được xếp chung với loại trâu, bò, thì cũng cần phải nói. Nói cho đỡ tức nói cho há cái vong linh.

Hãy thử hỏi rằng, tuy đã sửa soạn từ vài chục ngàn năm nay, vì từ khi có chiến tranh là đã được phân chia hậu phương và tiền tuyến, nhưng sự yêm trợ của hậu phương đối với tiền tuyến đã được coi là đúng mức chưa?... Xin thưa rằng, chưa được ưng ý gì cho lắm.

Xin hãy dẹp bỏ ra ngoài câu chuyện "giải thưởng xe tăng". Vấn đề này, tôi đã âu yếm nói tới rồi. Bây giờ, nói tới những vụ khác, mang tính cách yêm trợ. Đầu tiên, phải nói tới sự tuyên ngôn và tuyên cáo.

Những ngày đầu của chiến cuộc giới tuyến, ở đây đã xảy ra một sự loạn tuyên cáo. Tuyên cáo của nghị sĩ dân biểu, Hết khối nọ tới khối kia. Nhiều các đảng nghị sĩ và dân biểu tuy không có phận sự đọc tuyên cáo, cũng làm một phát ngời làm cảnh cạnh cái ông đọc tuyên cáo để cho thiên hạ thấy mặt. Trong bộ mặt đần độn ngời l ra cả một đồng, được mô tả là rất hăm tãi. Rồi sau các đảng nghị sĩ dân biểu là tới các ông Hội Đồng Tỉnh, Thị xã. Các ông này có một điều đáng trách là không thuộc bài. Bản tuyên cáo có mấy hàng, ấy vậy mà có ông lúng túng, đọc sai cha nò cả vài ba chữ. Cũng chẳng sao, vì cứ nghe thấy hai chữ tuyên cáo dẫn đầu, là thiên hạ biết ngay rằng nói đúng sẽ viết về gì, nói về cái gì rồi. Một trăm bản tuyên cáo thì đều giống nhau. Lời nói đầu là lên án Cộng Sản. Lời nói cuối là chuyện xiết chặt sau lưng Tổng Thống. Thời thì tóm tắt như vậy, cũng quá đủ.

Sau những lời tuyên cáo của nghị sĩ dân biểu, nghị viên là tới lượt các đảng phái, đoàn thể. Cũng chỉ là một sự "sao y bản chính". Đặc biệt chỉ có đoàn thể thương phế binh, xin được cầm súng để tái chiến đấu. Những anh lính què, lính cụt đã làm cho những người khác phải thận thủng, đổ mặt. Trong tất cả các bản tuyên cáo, có lẽ chỉ có bản tuyên cáo của tập thể thương phế binh là coi như... nghe được nhất. Và cứ như thế, cho tới bây giờ, vẫn còn tuyên cáo lai rai. Người ta ước lượng số tiền đi chuyên cho các ông hội đồng từ xa về Sài Gòn để đọc tuyên cáo trên Đài Tiếng nói Việt Nam, chắc cũng không là một số tiền nhỏ. Số tiền ấy, nếu phát cho vài chục gia đình, cũng có thể thành một số vốn để làm ăn, buôn bán, sinh sống trọn một cuộc đời.

Những lời tuyên cáo đó, có lẽ cũng nằm trong kế hoạch hậu phương yêm trợ tiền tuyến.

Nhưng sự yêm trợ ấy, thật tình có ích lợi gì không?..

Phải công tâm mà nói rằng, cũng có lợi nhiều lắm. Nhưng kẹt một nỗi là hơi phí tiền. Chỉ cần xướng ngôn viên của đài Truyền Hình đọc lên cũng đủ. Chẳng cần phải để mấy ông Hội Đồng về Saigon cho tốn tiền máy bay, và vài ngày phải sống nơi đường xa, xứ lạ. Lỡ một cái, các ông Hội Đồng thêm của lạ, đi ăn vụng rồi mang bệnh tật về nhà, có phải rằng Nhà Nước sẽ mang tiếng với các bà Hội Đồng là dụ dỗ trai... vị thành niên đi làm việc nước.

Đề cho các ông ở gần đây lên làm những phát tuyên ngôn, tuyên cáo, cũng đủ rậm rạp, xum xuê hoa lá cảnh nhiều lắm.

Chỉ tiếc rằng những lời tuyên cáo ấy, không đến tai được các chiến sĩ ngoài tiền tuyến. Tiếng súng nổ rền trời, không cho phép họ nghe máy phát thanh hay coi truyền hình. Hơn nữa, dù có nghe thấy những ông hội đồng "nguyên xiết chặt hàng ngũ đứng hàng sau lưng các anh chiến sĩ", thì họ cũng không có quyền nhìn lại phía đằng sau. Dịch xuất hiện đằng trước mặt mà quay lưng lại thì chỉ còn nước... chạy. Mà khi chiến đấu thì không thể chạy, trừ khi chạy về phía trước.

Đã từ lâu, dân và lính Giao Chỉ chán cái trò kiến nghị. Sự thành thật của kiến nghị, hình như được phép đi vắng, mà chỉ còn lại mùi nâng bi, lấy điểm... Tại sao lại cứ phải xiết chặt hàng ngũ đứng sau lưng Tổng Thống?... Phải biết rằng, Tổng Thống là nhân vật số một của một nước, đi đến đâu là được đón tiếp một cách rất kỹ. Đứng đằng sau lưng người, cũng đủ hưởng được chút hương thừa. Vậy thì câu đứng đằng sau lưng, nên gạch bỏ, và thay thế bằng một câu khác mới mẻ hơn. Hay là có thể bỏ luôn đi cũng được. Cũng đỡ rườm rà...

Chiến sĩ ở ngoài tiền tuyến, rất ngại những phái đoàn thăm viếng, ủy lạo. Ở ngoài mặt trận, tư bảo vệ lấy thân mình, đã là một điều khó khăn. Nay lại phải thay phiên nhau canh gác, nói rộng vòng đai phòng thủ để bảo vệ cho phái đoàn nữa, thì công việc đó được coi là một muốn đứt hơi. Nhưng vẫn bắt buộc phải làm. Rồi phái đoàn tới nơi, nhiều khi đã đặt ra những câu hỏi làm cảm. Như một ông Nghị sĩ đã hỏi một phi công của chiến trường Tây Nguyên lái chiếc phi cơ quan sát Lig "chiếc phi cơ này dùng để làm gì?" Trọng khi đó thì nơi đây, là nơi tiền phong trong vụ khám phá ra dấu vết và phá hủy xe tăng. Các phi cơ quan sát đã góp công vào cuộc chiến này không phải là nhỏ. Điều này thì cả làng đều biết.

Một chiến sĩ của vùng giới tuyến đã nói thẳng với một ông Dân Biểu "xin các ông, nếu có đi quan sát chiến trường, thì đi tới tận nơi, tham dự hẳn vào trận chiến. Đừng có đứng ở ngoài mà nhìn vào rồi về thủ đô tuyên bố vung vít..." lời ấy không biết có được vị dân biểu này cho lọt vào tai hay không, vì về tới Saigon, ông vẫn tuyên bố vung vít về chiến lược, chiến thuật, nói cứ như là bố con chó xóm, tức là như ông nội Cộng sản. Anh chiến sĩ vùng giới tuyến kia, biết được chuyện này chắc là buồn lắm. Nhưng biết làm sao được khi dân biểu chỉ sống được bằng cách biểu diễn những đường lối. Yêu cầu dân biểu không được tuyên bố, thì có khác chi bắt đi không được vên váy để tiếp khứa. Chúng ta cần phải thông cảm cho họ.

Nhưng không phải vì vậy mà tất cả những ý kiến của các đảng nghị sĩ dân biểu nói về hậu phương yêm trợ tiền tuyến, đều được coi là số toẹt. Cũng có những ý kiến nghe được. Như là ý kiến của nhà nghị sĩ, kiêm bác sĩ Tôn thất Niệm, nhà nghị sĩ này kêu gọi các bạn đồng viên nằm trong nhà lập pháp, nguyên gốc là bác sĩ, hãy tới những quân y viện đã chiến, đặt tại sát chiến trường, để tiếp tay với các quân y sĩ cứu chữa các thương binh và đồng bào ty nạn. Thật là một ý kiến bằng vàng. Không hiểu rằng các bạn đồng nghiệp của bác sĩ Niệm nghĩ sao?... Nếu đếm đầu óc ông dân biểu, nghị sĩ gốc là tu bip, thì cũng khá đông. Đủ xài cho một chiến trường. Chưa biết kết quả ra sao, nhưng cũng nên hoan hô

ông bác sĩ Niệm một phát trước, lấy hèn...

Nói tới tu bip, chúng ta lại không có quyền quên được cái, được gọi là Quốc Gia Y sĩ đoàn của ông Bác sĩ Nguyễn Hoài Đức. Từ trước tới nay, cái đoàn thể này vốn ồn ào bằng thông cáo. Hơi một tí là bài tiết ngay ra một phễu thông cáo. Nhất là những ngày tranh cử vào hai Viện trên, Viện dưới, ông chủ tịch nhà ta đã phọt ra một thông cáo, kêu gọi đoàn viên nên ứng cử để... làm việc nước. Ngày đó, tôi đã góp ý với ông Chủ Tịch là nếu các ông ra ứng cử, thì bác sĩ chuyên trị về môn gì, sẽ lấy dấu hiệu về môn đó cho cử tri dễ bầu. Như chữa mắt thì lấy dấu hiệu con mắt. Chữa tim, lấy dấu hiệu trái tim... Nhưng rồi khi tìm dấu hiệu cho bác sĩ chuyên về sản khoa, tức là cái môn đỡ đẻ, thì tôi đành chịu. Tới bây giờ, tôi lại mách nước cho ông Chủ Tịch, là không có gì gây uy tín đoàn thể ta bằng cách xung phong "tất cả cho chiến trường". Chỉ nên để lại ở thành phố những ông tu bip già, còn tất cả đều đi phục vụ một cách bất vụ lợi cho chiến sĩ và đồng bào. Lần sau ra ứng cử các ông sẽ đắc cử là cái chắc. Cũng chỉ còn có hơn ba năm nữa thôi. Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, hơn ba năm, thắm thoát nào có là bao. Nhưng đoàn thể của ta vẫn cứ im hơi, lặng tiếng từ ngày tiếng súng của chiến trường Tây nguyên bùng nổ trừ một cái thông cáo kêu gọi đoàn viên... đóng tiền nguyệt liêm.

Một bạn đồng nghiệp ở đây đã phỏng vấn một ông Trương, trấn ái đầu. Ông Trương này cho biết rằng không cần tiền mà chỉ cần ông Trương Bửu Điện và ông Trương Trung, ủng hộ thêm một chút tinh thần thì đánh đám xong ngay. Không hiểu rằng đây là lời trách khéo, hay một sự thành thật?... Chỉ biết được rằng sự ủng hộ tinh thần người chiến sĩ tiền tuyến chưa đạt được tới mức "át có và đủ". Ông Nghị sĩ Niệm dù có kêu gọi tới bạn đồng nghiệp, thì đồng nghiệp của ông, chắc cũng sẽ đóng vai hiệp sĩ mù và điếc một cách rất tài tình. Nhất là ông chủ nhà đỡ đẻ lớn nhất thủ đô, chuyên viên săn sóc cho lãnh tụ tôn giáo tuyệt thực. Ông mà đi thì lấy ai phá thai cho những nàng con gái nhà giàu và các bà mệnh phụ?... Vậy thì lời kêu gọi được coi như rơi vào sa mạc.

Thời thì những trò ra tiền tuyến với chiến sĩ, không thực hiện được, thì chúng ta nghĩ tới sự đón tiếp họ, khi họ trở về. Các nhà lãnh đạo quân sự tài ba của Giao Chỉ, thường chingãi tới việc điều quân, dụng quân, mà ít khi để ý tới việc dưỡng quân.

Vậy thì cách yêm trợ chiến sĩ tiền tuyến hữu hiệu nhất là để nghị với Nhà Nước, bắt chước phép dưỡng quân của Gia Cát Lượng ngày xưa, ấn định rõ thời gian tham chiến. Cứ một tháng hay hai tháng lại cho một đơn vị khác ra thay đơn vị ngoài chiến trận. Nếu sợ rằng có sự xáo trộn tại chiến trường, thì ta giữ lại bộ Tham Mưu là đủ. Thời gian ấn định được tôn trọng một cách thật nghiêm chỉnh. Khi đơn vị khác ra thay thế cho đơn vị kia trở về, thì việc đón tiếp và khoản đãi đơn vị trở về, giao toàn quyền trách nhiệm cho người hậu phương đảm nhận. Như vậy thì nhất định là chiến sĩ phải lên tinh thần, chiến đấu hết mình vì biết rõ thời gian mà mình phục vụ tại chiến trường.

Chỉ cần như thế là cũng đủ rồi... Cần gì phải tuyên ngôn, tuyên cáo, phải đánh những đường võ lưỡi, được coi là nặng về phần trình diễn. Lúc này mà còn thích trình diễn, thì chẳng mấy lúc mà chúng ta được coi trình diễn bằng thích, và đất nước này sẽ rất oanh liệt sản xuất ra một lũ hề...

ĐỀ HỨC CÀN

